

med det dertil sig sluttende Vædringsforslag under Nr. 30 til § 20 tilbage. Jeg skal spørge, om Nogen optager dem (Ophold). Da Ingen optager dem, ere de bortfaldne.

Andræ: Jeg finder mig nødsaget til paany at tage Ordet. Hvad den høitærede Finantsminister udtalte, var nemlig tildeels grundet paa en Misforstaaelse af den Natur, at jeg ikke vil bidrage til, at den noget Dieblif skal være tilstede. Jeg har i Alt, hvad jeg udtalte, ikke med den fjerneste Tøddel hentydet til, at de tidligere, de hidtilværende Interessenter skulde have personlig Ret til at kunne faae nogen Deel af det mulige Dverksud udbetalt. Jeg har, troer jeg, saa bestemt som muligt fralagt mig enhver Tanke derom; en saadan Tanke kunde aldrig opstaae hos mig. Jeg har udelukkende fremhævet det, at de havde — man kan gjerne undlade at kalde det en Ret — et billigt Krav paa, at de formuer, som ere opsparede ved deres særlige Tilskud, ogsaa blev opbevarede til Dækning af de overfor dem indgaaede contractmæssige Forpligtelser, og jeg siger, at hvis der var den ringeste Grund til at antage, at Dpfsylbelsen af dette Dnske skulde paaføre os, Staten, Finantsjerne store Vanskeligheder eller store Byrder, saa kunde jeg begribe, at man vilde see bort fra det og sige: Vi bryde os ikke om saadanne Løfter og saadanne Dvereenskomster, men dem bryde vi nu; men der er aldeles ingen Grund dertil. Jeg troer altsaa, at der ikke er mindste Grund til, at Pengene ikke ligegodt ere Finantsjernes og ligegodt Statens og ligegodt Reservecfondens, hvad enten de opføres paa det ene eller det andet Blad. Det er ikke det, der er Tale om; men der er Tale om noget ganske Andet, og ogsaa her troer jeg, at den høitærede Finantsminister ikke ganske forstod min Stilling og ikke dømte ganske rigtigt om Forholdene, som de foreligge. Den høitærede Finantsminister sagde, at han bestemt vilde udtale sig imod, at der blev lagt for stærk

Bægt paa det eventuelle Tab, der kunde opstaae ved Sammenblandingen af frivillige og pligtige Interessenter, saalænge dette ikke var fuldstændig konstateret. Ja, heri kan jeg være enig. Jeg vil endog indskyde den Bemærkning, at jeg troer ikke meget paa Tabet ved de pligtige Interessenter; efter Alt, hvad jeg har seet af dette Forhold, troer jeg, at det omtrent vil gaae lige op, den forøgede Dødelighed hos Forsørgerne imod den forøgede Dødelighed hos de Forsøgede; men konstateres her det ganske vist. Men hvad er det nu, som den høitærede Minister vil gjøre? Han vil just gjøre det umuligt at faae det konstateret. Den ærede Finantsminister siger: Ja, nu have vi Resultater og Dpgjørelser liggende for os, og det er noget meget Vigtigt, vi her have faaet tilveiebragt; lad os lægge Bægt derpaa, lad os holde fast paa det! Men, min Gud, hvad er det da, Finantsministeren gjør? Efter at have sagt dette, saa opfordrer han os til at kaste disse Resultater bort; disse med Møte tilveiebragte Resultater vil han selv tilintetgjøre. Der foreligger nu en særlig Dpgjørelse for de tre Afdelinger, en særlig Dpgjørelse for de pligtige Interessenter, en særlig for de frivillige og en særlig for Livsforfikkingsanstalten, og saa gaaer den ærede Finantsminister nu hen og siger: Det skulle vi slet ikke for Fremtiden bryde os om. Vi skulle tage disse to Afdelinger — jeg skal strax komme til den tredie — den for frivillige Interessenter og Livsforfikkingsanstalten, og saa vedtage at gjøre det umuligt for Fremtiden at see, hvad disse Resultater betøde. Vi ere jo Alle enige om, med hvor stor Flid, Dygtighed og Omhyggelighed disse Dpgjørelser ere udarbejdede; men de ere dog usikre; thi Tidsrummet er for ringe. Hvad foreslaaer man os da at gjøre? Man foreslaaer os at gjøre det umuligt nogenstinde at faae Resultater for et større Tidsrum, saaledes at vi om 10, 20, 30 Aar, eller naar det er, at vi skulle nyde Fordelen af den længere Tids Erfaring og de nøiagtige Dplysninger, skulle slaae Hænderne sammen og